رسالت

روزنامه سیاسی، فرهنگی، اقتصادی و اجتماعی صبح ایران

صاحب امتیاز: بنیاد رسالت
مدیرمسئول: محسن پیرهادی
سردبیر: مسعود پیرهادی
نشانی: تهران، خیابان استاد نجات اللهی جنوبی خیابان شهید اسماعیل محمدی - پلاک ۱
کدپستی: ۱۵۹۹۹۷۶۷۱۱ | تلفن: ۱۰-۸۸۹۱۰۸۰۶
چاپ: کارو کارگر | تلفن: ۰۲۱۶۶۸۱۷۳۱۷

شنبه
۲۴ مرداد ۱۴۰۵
۲ ربیع‌الاول ۱۴۴۸
۱۵ آگوست ۲۰۲۶
سال چهل و یکم
شماره ۱۱۴۴۸

WWW.RESALAT-NEWS.COM

اوقات شرعی
اذان ظهر ۱۲:۰۹
اذان مغرب: ۱۹:۱۳
اذان صبح فردا: ۳:۵۲
طلوع آفتاب فردا: ۰۵:۲۴

خوانندگان فهیم روزنامه رسالت می‌توانند پیام‌های خود را به سامانه‌های ۱۰۰۰۲۱۸۸۹۱۰۸۰۸ یا ۵۰۰۰۱۰۶۰۶۵۸۱۱۹ پیامک کرده و مسائل و مشکلات خود را بیان نمایند. بی‌صبرانه منتظر پیام‌های گرم شما هستیم.

حکمت نهج البلاغه

امام (علیه‌السلام) فرمود: عملی که توأم با تقوا است کم نیست (هرچند ظاهراً کم باشد)، چگونه عملی که مقبول درگاه خداست کم است؟!

شاه بیت

تازه گردید از تو جان مبتلا
تو مگر کردی گذر از کربلا؟

شیخ بهایی

آمریکا برای خروج از باتلاق جنگ چاره‌ای جز پذیرش حکمرانی ایران بر شاهراه انرژی جهان ندارد

هرمز، نیل فرعون کاخ سفید

گروه سیاسی

تاریخ همواره آوردگاه تکرار سنت‌های قطعی است؛ آنجا که طغیان و توهم قدرت، مستکبران را در اوج تکبر به مسلخ می‌کشاند. رویارویی امروز کاخ سفید و لشکرکشی بی‌حاصلش به آب‌های خلیج فارس، تداعی‌گر سرنوشت محتوم فرعونی است که مغرور از سیطره‌ای خیالی، با تمام ادوات جنگی‌اش به دل امواج زد تا حقیقتی غیرقابل انکار را سرکوب کند. تنگه هرمز برای واشنگتن، دیگر صرفاً یک گلوگاه ترانزیت انرژی یا نقطه تقاطع معادلات ژئوپلیتیک نیست؛ بلکه به گردابی تاریخی بدل شده که هژمونی دریایی آمریکا در آن دست و پا می‌زند.

حدود ۶ ماه ماه از آغاز تهاجم نظامی و ظالمانه آمریکا به ایران می‌گذرد؛ جنگی که در فوریه ۲۰۲۶ با توهم تغییر محاسبات راهبردی جمهوری اسلامی ایران کلید خورد، اما اکنون به نمادی تمام‌عیار از افول هژمونی دریایی واشنگتن بدل شده است. خاورمیانه امروز شاهد یک دگردیسی عمیق ژئوپلیتیک است. تنگه هرمز، که دهه‌ها شاهرگ حیاتی انرژی جهان و جولانگاه ادعایی ناوگان پنجم نیروی دریایی آمریکا محسوب می‌شد، اینک به آوردگاهی برای اثبات اقتدار بلامنازع ایران و تثبیت حق مشروع حاکمیت ملی در آب‌های پیرامونی تبدیل شده است. فروپاشی یادداشت تفاهم ژوئن که مستقیماً ریشه در نقض عهدهای مکرر واشنگتن، بازگشت تحریم‌های نفتی و نادیده گرفتن حق مدیریت ایران بر این آبراه داشت، بار دیگر ثابت کرد که دیپلماسی آمریکایی تا چه حد اسیر خوی استکباری و محاسبات غلط است. واشنگتن در حالی به میز مذاکره پشت پا زد و مسیر کشتیرانی را با فشارهای سیاسی به سمت آب‌های عمان منحرف ساخت که گمان می‌کرد با رویکرد نظامی می‌تواند جغرافیای سیاسی مقاومت را دور بزند، غافل از آنکه معماری امنیتی خلیج فارس بدون محوریت تهران، سرابی بیش نیست.

نوسانات رفتاری در کاخ سفید، نمادی از استیصال آمریکا در برابر دکترین مقاومت فعال است.

پاسخ تهران به این کارشکنی‌ها، مبتنی بر دکترین «دفاع فعال و تهاجمی»، معادلات میدانی را به طور کامل دگرگون کرد. ایران با بهره‌گیری از توانمندی‌های بومی نشان داد که امنیت خلیج فارس یک مفهوم یکپارچه و غیرقابل تفکیک است. در این میان، مطرح شدن ایده دریافت عوارض یا حق عبور از کشتی‌های تجاری، نه یک امتیازگیری موقت، بلکه گامی منطقی و مبتنی بر رویه‌های پذیرفته شده بین‌المللی برای تامین هزینه‌های امنیت ناوبری، پوشش بیمه‌ای و حفظ محیط زیست در این آبراه حیاتی است؛ رویکردی که پیش‌تر در نقاطی مانند تنگه مالاکا با موفقیت پیاده‌سازی شده و اکنون به عنوان الگویی کارآمد، حق مسلم ایران را در صیانت از مرزهای آبی‌اش نهادینه می‌کند. در سوی دیگر این تقابل، دولت ترامپ در کلافی سردرگم از تناقضات راهبردی و دست‌پاچگی‌های تاکتیکی گرفتار شده است. نوسانات رفتاری رئیس جمهور آمریکا، که در یک روز از ویرانگرترین حملات نظامی تاریخ دم می‌زند و در روزی دیگر ملتمسانه از لغو حملات به امید دستیابی به یک توافق سخن می‌گوید، بازتابی از استیصال عمیق در ساختار تصمیم‌گیری کاخ سفید است؛ ساختاری که دیگر توان هضم واقعیت‌های میدانی را ندارد.

پذیرش حکمرانی ایران بر شاهراه انرژی جهان، تنها مسیر خروج واشنگتن از خودکشی راهبردی است.

این آشفتگی تنها به شخص ترامپ محدود نمی‌شود؛ ماشین جنگی و ساختار سیاسی آمریکا نیز توان همراهی با این بلندپروازی‌های توخالی را از دست داده است. کاهش شدید و بحرانی ذخایر تسلیحاتی پنتاگون، ریزش بی‌سابقه حمایت افکار عمومی آمریکا به مرز ۲۸ درصد، و وحشت فزاینده از جهش تورم و قیمت جهانی نفت در آستانه انتخابات میان‌دوره‌ای کنگره، واشنگتن را در موضع ضعفی بی‌سابقه قرار داده است. راهبرد شکست خورده فشار حداکثری که روزی قرار بود اقتصاد ایران را فلج کند، اکنون به شمشیر داموکلس بر سر اقتصاد روبه‌افول غرب تبدیل شده است. بار صدا این تحولات، می‌توان چشم‌انداز پیش‌رو را با شفافیت پیش‌بینی کرد: استمرار لفاظی‌های جنگ‌طلبانه توأم با عقب‌نشینی‌های میدانی واشنگتن، تنها به فرسایش بازدارندگی آمریکا سرعت می‌بخشد. واقعیت عریان این است که جغرافیای راهبردی هرمز تغییرناپذیر است و ایران به عنوان «ناتور بیدار و مقتدر این تنگه»، نه از تهدیدات پوشالی هراسی دارد و نه به وعده‌های نقض‌شونده آمریکا اعتمادی می‌کند. آینده این رویارویی، درنهایت واشنگتن را بر سر یک دوراهی قطعی قرار می‌دهد: یا پذیرش رسمی مدیریت و حکمرانی جمهوری اسلامی ایران بر تنگه هرمز و تن دادن به سازوکارهای قانونی همچون پرداخت حق عبور، و یا درگیر شدن در جنگی فرسایشی که نتیجه محتوم آن، فروپاشی اقتصاد انرژی جهانی و خروج کامل و تحقیرآمیز نیروهای آمریکایی از کل منطقه است. شواهد حاکی از آن است که واشنگتن چاره‌ای جز اعتراف به این هژمونی جدید نخواهد داشت.

نشریه «ریسپانسیبل استیت کرافت/کشورداری مسئولانه» به‌عنوان بازوی رسانه‌ای اندیشکده کوئینسی، گزارش خود را با اشاره به آنچه فروپاشی یادداشت تفاهم میان واشنگتن و تهران خوانده است، آغاز می‌کند: آمریکا و ایران در هفته‌هایی که از فروپاشی یادداشت تفاهم بین دو کشور می‌گذرد، از این فرصت برای تقویت مواضع خود در صورت ازسرگیری مذاکرات بهره برده‌اند.

این رویکرد برای آمریکا تا حد زیادی در قالب تهدیدهای علنی شخص دونالد ترامپ، رئیس جمهوری این کشور و ادعای وی مبنی بر احتمال انجام حملات گسترده‌تر علیه اهداف راهبردی ایران پیگیری شده است. در سوی مقابل، راهبرد ایران آشناست: «حصول اطمینان از به حداقل رساندن تردد دریایی از تنگه هرمز.»

به‌رغم ادعای مکرر ترامپ مبنی بر درخواست تهران برای دستیابی به توافق، مقام‌های ایرانی تاکید کرده‌اند که هیچ مذاکره‌ای با آمریکا در جریان نیست. با این حال، به نظر می‌رسد هر دو طرف در یک مورد اتفاق نظر دارند: «تنگه هرمز محور هرگونه توافق احتمالی خواهد بود؛ آبراهی راهبردی که سپاه پاسداران انقلاب اسلامی نشان داده هرزمان که بخواهد، قادر به بستن آن است.» تاکنون طرح‌های مختلفی برای مدیریت شرایط در تنگه هرمز میان ایران و عمان به عنوان دو کشوری که در دو سوی این گلوگاه حیاتی واقع شده‌اند، مطرح شده است. گرچه هنوز توافق نهایی حاصل نشده، قطع به یقین ایران نسبت به پیش از آغاز جنگ در فوریه، از قدرت نفوذ بیشتری در کنترل تردد کشتی‌ها در تنگه هرمز برخوردار خواهد بود.

هم‌اکنون پرسشی که مطرح می‌شود، این است که آیا هرگونه توافقی میان تهران و مسقط، شامل دریافت عوارض یا حق عبور هم خواهد شد یا نه. دولت ترامپ با هرگونه سازوکار دریافت عوارض به شدت مخالف است، زیرا چنین سازوکاری با سیاست (شکست خورده) فشار حداکثری علیه تهران منافات دارد و به باور نگارنده، در عین حال، «به طور آشکار مهر تاییدی است بر این واقعیت که جنگ ترامپ یک اشتباه راهبردی بوده است.»

مارکو روبیو، وزیر امور خارجه آمریکا، در ماه جولای با اشاره به تنگه هرمز، مدعی شد که «هیچ کشوری مالک این آبراه نیست و هیچ کشوری حق ندارد از تنگه هرمز عوارض عبور و مرور وضع کند.» به ادعای وی، چنین سازوکاری «بدعت‌گذاری خطرناکی است که می‌تواند در دیگر نقاط جهان نیز تکرار شود»! نگارنده در ادامه با اذعان به اینکه «پذیرش دریافت عوارض از سوی ایران گزینه ایده‌آلی نیست»، اضافه کرد: پیش از جنگ، تصور چنین سناریویی دشوار به نظر می‌رسید. آن زمان تنگه هرمز آزاد و بازبود و روزانه حدود ۱۲۰ تا ۱۵۰ کشتی از این مسیر برای رساندن کالاهای خود به مشتریان سراسر جهان عبور می‌کردند. آمریکا به دنبال بازگشت به همان وضعیت است. اما ایران هیچ قصدی برای بازگشت به وضعیت گذشته ندارد و انتظاری خلاف آن، نادیده گرفتن کامل تحولاتی است که در ماه‌های گذشته رخ داده است.

جنگ ترامپ فرصت و دلیلی موجه به ایران داد تا از جغرافیای خود به‌عنوان اهرم فشار استفاده کند و تهران نیز لحظه‌ای درنگ نکرد. در ابتدای ماجرا، بستن تنگه هرمز با هدف افزایش هزینه‌های جنگ برای واشنگتن و درنهایت وادار کردن شرکا و متحدان آمریکا در منطقه جهت اعمال فشار بر ترامپ به منظور پایان دادن به جنگ انجام شد. اما به مرور زمان، تنگه هرمز به همراه رویکرد دفاعی-تهاجمی ایران در قبال همسایگانش، یعنی کشورهای میزبان دارایی‌ها و تجهیزات آمریکایی، به دارایی به مراتب ارزشمندتری بدل شد: «یک برگ برنده راهبردی که تهران می‌تواند بلافاصله بعد از هر تهدید ترامپ مبنی بر تشدید عملیات نظامی، بی‌درنگ آن را بازی کند.»

اینک بازگشایی تنگه هرمز برای آمریکا به اندازه آنچه مهار برنامه هسته‌ای ایران خوانده می‌شد و شاید حتی بیشتر از آن، اهمیت پیدا کرده است. پرسش این است که چگونه باید این کار را انجام داد؟

ترامپ در ابتدا قصد داشت تا این هدف را از طریق قدرت نظامی محقق کند؛ به این امید که حملات آمریکا ظرفیت و توان نظامی ایران را به اندازه‌ای تحلیل ببرد که سپاه پاسداران انقلاب اسلامی مجبور شود از (به ادعای واشنگتن) ناامن‌سازی تنگه هرمز دست بکشد. ولی این راهبرد، توان ارتش آمریکا برای تغییر محاسبات راهبردی تهران را بیش از حد و اغراق‌آمیز برآورد کرد و به طور همزمان، توان ایران برای تولید و به کارگیری گسترده پهپادها و موشک‌های ارزان‌قیمت را دست کم انگاشت. هر حمله آمریکا صرفاً باور حکومت تهران را تقویت کرد که این جنگ برای بقای آن جنگی وجودی است.

در سوی مقابل، ایران به‌جای تسلیم شدن، مقابله کرد و نشان داد که بمباران گسترده تر آمریکا، حملات بیشتر ایران به (دارایی‌های آمریکا) در کشورهای حاشیه خلیج فارس را به دنبال خواهد داشت؛ حملاتی که می‌تواند زیرساخت‌های انرژی این کشورها را نیز به شدت در معرض خطر قرار دهد.

به باور نگارنده، «تلاش‌های نظامی آمریکا برای بازگرداندن تنگه هرمز به وضعیت پیش از فوریه شکست خورده و احتمالا همچنان شکست خواهد خورد. اگر دولت ترامپ می‌خواهد خود را از جنگی بی‌پایان برهاند، بهترین گزینه‌اش پذیرش نوعی سازوکار عوارض یا حق عبور در این گلوگاه راهبردی منطقه است.»

تندروها و جناح‌های جنگ‌طلب در کنگره آمریکا بدون شک با چنین چیزی قویا مخالفت خواهند کرد و برخی متحدان سیاسی ترامپ نیز برای توضیح و به‌نوعی «قبولاندن» اینکه چرا چنین طرحی می‌تواند جذاب باشد، کاری به شدت دشوار خواهند داشت. اما اگر انتخاب میان پذیرفتن عوارض یا ادامه جنگی بی‌پایان باشد، گزینه اول قطعا بهتر است.

پرداخت هزینه برای حق استفاده از تنگه هرمز، احتمالا به مذاق دولت ترامپ خوش نمی‌آید اما این تصمیم خود آمریکا برای آغاز جنگ بود که شرایط کنونی را ایجاد کرده است. سیاست‌های بد، پیامدهای ناخواسته دارند.

خوشبختانه، با دریافت عوارض در تنگه هرمز دنیا به آخر نمی‌رسد. این نخستین بار نخواهد بود که کشوری چسبیده به یک گلوگاه حیاتی تجاری، نوعی غرامت دریافت می‌کند. روشن‌ترین نمونه، تنگه مالاکا در جنوب شرق آسیاست؛ جایی که مالکان کشتی‌ها به طور داوطلبانه به صندوقی کمک می‌کنند که مالزی، اندونزی و سنگاپور آن را برای ارائه خدمات ناوبری، ایمنی دریایی، حفاظت از محیط زیست و عملیات جست‌وجو و نجات اداره می‌کنند. در نتیجه، ترتیباتی مشابه در تنگه هرمز «بدعتی» ایجاد نمی‌کند. در واقع، حتی شرکت‌های کشتیرانی و بیمه‌ای که محموله‌ها و کشتی‌ها را بیمه می‌کنند، احتمالا چنین پرداخت‌های داوطلبانه‌ای را به نفع خود بدانند؛ پرداخت‌هایی که می‌تواند به جلوگیری از حوادث یا فجایع بسیار پرهزینه‌تر کمک کند. البته نادیده گرفتن این واقعیت عریان بی‌فایده است: پذیرش دریافت عوارض یا حق عبور توسط ایران از جانب آمریکا، اعترافی خجالت‌آور خواهد بود که ایران اکنون حکمران اصلی و ناتور تنگه است. افزون بر این، بسته به میزان عوارض دریافتی، که براساس گزارش‌ها، تهران خواستار هفت درصد ارزش محموله کشتی‌هاست، ایران درآمدی به دست خواهد آورد که پیش از جنگ نداشت و به اعتقاد نگارنده، «حتی این سناریو هم آنقدرها که برخی تصور می‌کنند، وخیم نیست.»

در پایان این گزارش می‌خوانیم: مذاکرات درباره بازگشایی تنگه هرمز همچنان ادامه دارد. اگر زمانی فرا برسد که دریافت عوارض برای عبور (از تنگه) اجتناب ناپذیر باشد، آنگاه سیاستگذاران آمریکایی باید آرامش خود را حفظ کنند. دادن این امتیاز و پذیرفتن عوارض، احتمالا کارآمدترین راه پیش روی آمریکا برای راهنیدن خود از این درگیری احمقانه آن هم با کمترین هزینه ممکن خواهد بود.

واشنگتن پست: ایران نه از ترامپ می‌ترسد و نه به او اعتماد دارد

واشنگتن پست در این گزارش می‌نویسد: جنگ غیرضروری آمریکا با ایران همچنان ادامه دارد و بیش از پنج ماه پس از آغاز آن، هیچ پایانی برای آن در دسترس نیست. دلایل زیادی برای این باتلاق وجود دارد، اما بخش قابل توجهی از توضیح به رویکرد متناقض دونالد ترامپ، رئیس جمهوری آمریکا، مربوط می‌شود. او دائما میان سازش و تقابل در نوسان است و به تناوب رهبران ایران را «افرادی بسیار منطقی» می‌خواند و جایی دیگر، با ترتیبی تقریبا یکنواخت، از الفاظ توهین‌آمیز و متناسب با شخصیت شخص ترامپ، علیه آنها استفاده می‌کند. ترامپ از زمان آغاز جنگ، دست‌کم هفت بار تهدید کرده است که حملات ویرانگری علیه ایران انجام خواهد داد، اما بعد در سوی دیگر، مدعی شده که یک فرصت دیگر به مذاکرات می‌دهد. تازه‌ترین مورد اول آگوست رقم خورد؛ او در شبکه‌های اجتماعی مدعی شد که «آمریکا مسلح و آماده به رزم است تا در برابر جمهوری اسلامی ایران، با چنان سطحی از قدرت، توان نظامی و نیروی ویرانگری که از زمان جنگ جهانی دوم سابقه نداشته است، وارد عمل شود»، اما بار دیگر با تکرار ادعاهای خود گفت که «فعلا هرگونه حمله را لغو می‌کند» چون به ادعای وی «چهارچوب‌های یک توافق مورد موافقت قرار گرفته است.»

به گزارش ایرنا، ظاهرا منظور آن پیام، توافق اولیه ایران و عمان برای بازگشایی تنگه هرمز بوده است؛ توافقی که به ادعای واشنگتن پست، براساس آن، «کشتی‌های ورودی از آب‌های سرزمینی ایران و کشتی‌های خروجی از آب‌های عمان عبور کنند.»

به گزارش ایرنا، محور اصلی مواضع و مطالبه‌های تهران به نوعی مشابه بندهای مندرج در یادداشت تفاهم اسلام‌آباد است؛ سندی که خرداد ماه سال جاری میان ایران و آمریکا امضا شد و براساس آن قرار بود جنگ خاتمه یابد، تحریم‌های نفتی برای بازه زمانی مشخص لغو شود، دارایی‌های بلوکه‌شده ایران آزاد گردد و محاصره دریایی آمریکا بر بنادر ایران برداشته شود؛ تهران هم در سازوکاری ۳۰ و ۶۰ روزه با همراهی عمان و مشورت با کشورهای منطقه، عبور و مرور کشتی‌ها از این آبراه را مدیریت کند.

نقض این بندها با نقض بند ۵ یعنی نادیده گرفتن مدیریت ایران بر تنگه هرمز آغاز شد و به توصیف کاظم غریب‌آبادی، معاون حقوقی و بین‌الملل وزیر امور خارجه این آمریکا بوده که یک بند نه، بلکه چندین بند از این تفاهم را نقض کرد؛ محاصره دریایی که قرار بود برچیده شود، دوباره برقرار شده؛ تحریم‌های بخش نفتی که موقتاً تعلیق شده بود، بازگردانده شده و حتی تحریم‌های تازه‌ای هم اعمال شده، مذاکرات برای آزادسازی دارایی‌های بلوکه‌شده ایران متوقف مانده و حتی ثبات و آتش‌بس در جنوب لبنان هم که تعهد واشنگتن بوده به درستی صورت نگرفته است.

به نوشته واشنگتن پست، «در صورتی که آمریکا با خواسته‌های ایران موافقت کند؛ خواسته‌هایی که مشابه مفاد یادداشت تفاهم ژوئن میان دو کشور است؛ احتمالا تعداد کشتی‌های عبوری از تنگه عبور افزایش خواهد یافت. اما اینکه چنین توافقی به صلحی پایدار منجر شود، چندان محتمل نیست و دلیلش فقط این نیست که این توافق در راستای رسیدگی به برنامه هسته‌ای ایران، (یعنی توجیه صوری جنگ) هیچ اقدامی انجام نمی‌دهد. افزون بر این، این توافق اختلاف اساسی بر سر کنترل ایران بر تنگه هرمز را حل نمی‌کند.» واشنگتن پست بدون اشاره به عدم پایبندی آمریکا به تعهداتش ذیل یادداشت تفاهم ژوئن، اضافه کرد که «این توافق میان آمریکا و ایران نیز دقیقا بر سر همین مسئله از هم فروپاشید.» ایران معتقد بود که این توافق همه کشتی‌ها را ملزم به عبور از پست‌های بازرسی آن می‌کند. در عین حال آمریکا با اعمال فشار بر عمان و همچنین با مشارکت سازمان بین‌المللی دریانوردی، مسیر کشتیرانی را به سمت جنوب و در امتداد سواحل عمان منتقل کرد؛ مسیری که به طور عمده از آب‌های سرزمینی عمان عبور می‌کند. پس از هدف قرار گرفتن یک نفتکش قطری حامل گاز مایع (LNG) و یک نفتکش با پرچم عربستان سعودی در نزدیکی تنگه هرمز، آمریکا با ادعای دست داشتن ایران در این حادثه، دور تازه‌ای از حملات علیه مناطقی از جنوب ایران را آغاز و تفاهم نامه میان تهران-واشنگتن را نقض کرد و در پی آن، درگیری‌ها از سر گرفته شد؛ در جریان این دور تازه، تهران حملات تلافی جویانه‌ای را به پایگاه‌های نظامی آمریکا در اردن انجام داد. در آمریکا، رئیس جمهوری این کشور که کنترل سیاست خارجی را بی‌چون‌وچرا در اختیار دارد، دائما بین به اصطلاح جوش دادن معامله و جنگ‌افروزی در نوسان است؛ رویکردی که بخت‌های او برای موفقیت را در هر دو تلاش تضعیف می‌کند. شواهد نشان می‌دهد که ایرانی‌ها از ترامپ هراسی ندارند و به ادعای نگارنده، بخشی از آن به نوسان دائمی وی بین تهدید و عقب‌نشینی بازمی‌گردد. به خاطر دارید که در ۲۲ جولای با این ادعا که در ازای هرکشتی باری که ایران در تنگه هرمز مورد حمله قرار داد، تهدید کرد که «یک پل یا نیروگاه را بمباران و نابود خواهد کرد»؟ از آن زمان ترامپ همواره از ادعاها و تهدیدهای خود عقب‌نشینی کرده است. به نوشته واشنگتن پست، «ایرانی‌ها در عین حال که از ترامپ نمی‌ترسند، دیگر به او برای رسیدن به توافق اعتماد هم ندارند، چون او اغلب مواضع خود را تغییر می‌دهد و این مسئله فقط به روابط با تهران محدود نمی‌شود. به عنوان مثال، دولت ترامپ ۲۲ جولای از توافق هسته‌ای با عربستان سعودی خبر داد، اما روز بعد ترامپ شروط مهمی به آن اضافه کرد که مذاکره‌کنندگان سعودی با آنها موافقت نکرده بودند. به نظر می‌رسید که این شروطِ پس از توافق، واکنشی به انتقاد تندروهای جمهوری خواه از آن توافق بوده است. به همین ترتیب، هربار که ترامپ به سمت توافق با ایران متمایل می‌شود، در پی انتقاد همان جریان تندروعقب‌نشینی می‌کند. در جنگ با ایران، ترامپ عملا بزرگ‌ترین دشمن خودش است. او به انتخاب یک رویکرد مشخص نیاز مبرم دارد که دست‌کم برای چند ماه به طور ثابت به آن پایبند بماند. در حال حاضر، رویکرد سازش‌جویانه بر پایه یادداشت تفاهم قبلی، به رغم دشواری دستیابی به توافق با ایران، گزینه هوشمندانه‌تری است. چنین توافقی احتمالا مستلزم پذیرش نوعی کنترل ایران بر تنگه هرمز خواهد بود. ترامپ در داخل آمریکا حمایت سیاسی لازم برای تشدید جنگ را ندارد و افزون بر این، نمی‌تواند تبعات اقتصادی ناشی از بسته ماندن طولانی مدت تنگه هرمز و احتمالا تنگه باب‌المندب را تاب بیاورد.

آگهی فراخوان عمومی
انتخاب سرمایه گذار

با عنایت به اینکه شهرداری ارجمند در نظر دارد در راستای تجدید فراخوان های قبلی به منظور ایجاد فرصت مجدد برای متقاضیان سرمایه گذاری و مشارکت شهرداری ارجمند مطابق شیوه نامه سرمایه گذاری ابلاغی وزارت محترم کشور، در راستای طرح بومگردی - رستوران و... جهت جذب سرمایه گذاری در این شهر اقدام نماید.
لذا بدینوسیله از تمامی افراد حقیقی و حقوقی دعوت به عمل می آید رزومه و سوابق فعالیت ها و مشخصات فنی خود را به همراه پیشنهادات خود جهت ارایه طرح و تصمیم گیری در هیات سرمایه گذاری شهرداری به این شهرداری واقع در فیروزکوه شهر ارجمند بلوار ولیعصر جنب ساختمان جهاد کشاورزی واحد مالی تحویل نمایید.
همچنین جهت کسب اطلاعات بیشتر می توانند با شماره ۷۶۴۱۳۷۳۸-۰۲۱ اداره امور مالی شهرداری تماس حاصل فرمایید.

عبداله شجاع - شهردار ارجمند

آگهی مزایده عمومی
فروش یک باب ساختمان با کاربری مسکونی

دهیاری وشورای اسلامی روستای آسور از توابع بخش ارجمند فیروزکوه (استان تهران) در نظر دارد نسبت به فروش یک باب ساختمان با کاربری مسکونی به شماره پلاک ثبتی ۱۳۴/۶۳۰ مفروز ومجزی شده از ۵۱ فرعی از اصلی مذکور حوزه ثبت ملک فیروزکوه (استان تهران) به مساحت ۱۲۹/۳۳ متر مربع متعلق به شورای اسلامی روستای آسور (شهرستان فیروزکوه ـ بخش ارجمند) با قیمت پایه ۱۹/۴۰۰/۰۰۰/۰۰۰ ریال یک میلیارد و نهصد و چهل میلیون تومان از طریق مزایده عمومی اقدام نماید.
علاقمندان می توانند از تاریخ ۱۴۰۵/۵/۲۴ روز انتشار آگهی مزایده تا تاریخ ۱۴۰۵/۶/۲ به مدت ۱۰ روز با مراجعه وبازدید از محل مذکور؛ قیمت پیشنهادی خود را در پاکت دربسته به همراه مدارک درخواستی به دفتر شورای اسلامی تسلیم ورسید دریافت نمایند.
لطفا قبل از مراجعه با شماره تلفن آقای مهدی جورسرا ۰۹۱۱۲۲۴۶۵۷۴ جهت راهنمایی وتوضیحات بیشتر تماس حاصل نمایند.
مشخصات ملک:
ملک مذکور دوبر با محصور دارای بنای یک طبقه، کلنگی، متشکل از دیوارهای خشت وگل با سقف تیر چوبی وپوشش شیروانی می باشد.
کلیه هزینه های چاپ آگهی، نقل وانتقالات وغیره بعهده برنده مزایده می باشد.

دهیاری وشورای اسلامی روستای آسورفیروزکوه

آگهی دعوت مجمع عمومی عادی (نوبت اول)

بدینوسیله به اطلاع کلیه اعضا می رساند مجمع عمومی عادی نوبت اول شرکت تعاونی خرم زراعت اشترانکوه به شماره ثبت ۹۷۰ و شناسه ملی ۱۴۰۰۷۸۸۳۸۵۲ در ساعت ۱۶ عصر مورخ ۱۴۰۵/۶/۱۵ در محل دفتر شرکت واقع در ازنا - بخش جاپلق - دهستان جاپلق شرقی - روستا کله کله - کوچه پرنیان پنجم - کوچه پرنیان چهارم - طبقه همکف - کدپستی ۶۸۷۳۱۵۶۴۹۵ دفتر شرکت برگزار می گردد. لذا خواهشمند است برای اتخاذ تصمیم نسبت به موضوعات پیش بینی شده در دستور این جلسه حضور به هم رسانید.
ضمنا داوطلبان تصدی سمتهای هیات مدیره و بازرسی تا یک هفته پس از انتشار آگهی دعوت مجمع عمومی مدارک مربوط را به هیات موسس تحویل نمایند.
دستور جلسه:
۱- انتخاب مدیران و هیات مدیره
۲- انتخاب بازرسان
۳- تصویب ترازنامه و صورت حساب های مالی منتهی به سال ۱۴۰۴

هیات مدیره شرکت
تاریخ انتشار ۱۴۰۵/۵/۲۴ خ ش ۱۴۰۵/۵/۲۴

آگهی دعوت به مجمع عمومی عادی بطور فوق العاده

شرکت مشاور سرمایه گذاری معیار (سهامی خاص)
به شماره ثبت ۴۰۷۳۷۶ و شناسه ملی ۱۰۳۲۰۵۸۳۴۷۴

بدینوسیله از کلیه سهامداران محترم و نمایندگان قانونی اشخاص حقوقی دعوت به عمل می آید تا در جلسه مجمع عمومی عادی بطور فوق العاده شرکت که رأس ساعت ۱۴ روز چهارشنبه مورخ ۱۴۰۵/۰۶/۰۴ در محل قانونی شرکت به نشانی تهران، میدان آرژانتین، خیابان احمد قصیر، نبش کوچه هجدهم، پلاک ۴۷، طبقه ۱ تشکیل می گردد، حضور بهم رسانند.
دستور جلسه:
• انتخاب اعضای هیات مدیره
• سایر مواردی که در صلاحیت این مجمع باشد.

هیات مدیره شرکت
مشاور سرمایه گذاری معیار

آگهی مزایده عمومی
فروش تجهیزات و دستگاه‌های شهربازی قدیم

شهرداری دامغان در نظر دارد با استناد مجوز شماره ۱۱۸۶-۰۴ مورخ ۱۴۰۴/۱۰/۰۶ شورای محترم اسلامی شهر نسبت به فروش تجهیزات و دستگاه های بازی (مستهلک) موجود در شهربازی قدیم شامل چرخ و فلک بزرگ، قوچرخشی درآب، اسب چرخنده و تاب زنجیری با قیمت پایه کل ۳/۶۳۰/۰۰۰/۰۰۰ ریال از طریق مزایده عمومی و با جزئیات مندرج در اسناد مزایده با بهره گیری از سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (setadiran.ir) و با شماره مزایده ۱۰۰۵۰۹۲۱۹۴۰۰۰۰۰۱ به صورت الکترونیکی به متقاضیان اقدام نماید. لذا از کلیه افراد واجد شرایط دعوت بعمل می آید جهت شرکت و اخذ اوراق مزایده به سامانه مذکور مراجعه نمایند.
تاریخ انتشار: روز شنبه مورخ ۱۴۰۵/۰۵/۲۴ ساعت ۰۹:۰۰
مهلت دریافت اسناد مزایده: روز شنبه مورخ ۱۴۰۵/۰۵/۳۱ ساعت ۱۳:۰۰
تاریخ بازدید: از تاریخ انتشار لغایت روز سه شنبه مورخ ۱۴۰۵/۰۶/۱۰ ساعت ۱۳:۰۰
مهلت ارسال پیشنهاد: سه شنبه مورخ ۱۴۰۵/۰۶/۱۰ ساعت ۱۳:۰۰
تاریخ بازگشایی: روز چهارشنبه مورخ ۱۴۰۵/۰۶/۱۱ ساعت ۱۲:۰۰
تاریخ اعلام برنده: روز شنبه مورخ ۱۴۰۵/۰۶/۱۴ ساعت ۱۰:۰۰
تلفن تماس و آدرس سایت جهت کسب اطلاعات بیشتر:
۰۲۳-۳۵۲۵۶۱۱۵

www.Damghan.ir
شهرداری دامغان